

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. Christus reviviscens vicit leonem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Joan. cap. 8. v. 6. & 8. nans, Dixi vobis, inquit, quia ego sum: sergo me queritis, finite hos abire. 4. Et vivit sub pedes elephantis, & supposuit se ei. Ut nos extolleremur, non recusavit Dei filius conculcari. Hinc illa voces: Misere mei Deus, quoniam conculcavit me homo, tota die impugnavit, tribulavit me. Conculcaverunt me inimici mei tota die, quoniam multi bellantes adversum me. 5. Et occidit eum. Exarmatus, caesus, prostratus est mundus, univeree mundi malinationes dejectae. Et ubi nunc saxum officio sepulti advolutum? ubi appressum monumento sigillum? ubi tot armati milites unius

Matt. c. 28. vers. 4. facti sunt velut mortui. Vicit Eleazar, vicit Dominus, vicit Christus. Jure meritissimo proclamat victor: Confidite, ego vici mundum. Si murus vos odit, scitate, quia me priorem vobis odio habuit. Non est servus major Domino suo. In mundo praesuram habebitis: sed confidite, ego vici mundum. Nemo scientem mundum formidet: periculosior mundus & magis cavendus, cum blanditur, quam cum saevit. Oprime dixit Augustinus: Ecce ruinofus est mundus, & ambitur, quid si dulcis esset? Ecce turbat mundus, & amatur, quid si tranquillus esset? Formoso quomodo haeres, qui sic amplectere sedum? Flores illius quomodo colligeres, qui a spinis non revocas manum? Hic fallax mundus perveritatem habet veram, jucunditatem falsam, certum dolorem, incertam voluptatem, duram servitutem, timidam quietem, rem plenam miseriae, spem beatitudinis inanem. Hac Augustini verbis consigno: Non nos terreat voluntas propria, non nos terreat crudelitas aliena, & vis. Vincitio. Cuius est mundus. Quoniam omne quod natum est ex Deo, vincit mundum: & hac est victoria, qua vincit mundum, fides vestra. Confidamus; Christus vicit mundum.

Aug. tom. 8. in Psal. mundus, & ambitur, quid si dulcis esset? Ecce turbat mundus, & amatur, quid si tranquillus esset? Formoso quomodo haeres, qui sic amplectere sedum? Flores illius quomodo colligeres, qui a spinis non revocas manum? Hic fallax mundus perveritatem habet veram, jucunditatem falsam, certum dolorem, incertam voluptatem, duram servitutem, timidam quietem, rem plenam miseriae, spem beatitudinis inanem. Hac Augustini verbis consigno: Non nos terreat voluntas propria, non nos terreat crudelitas aliena, & vis. Vincitio. Cuius est mundus. Quoniam omne quod natum est ex Deo, vincit mundum: & hac est victoria, qua vincit mundum, fides vestra. Confidamus; Christus vicit mundum.

Idem to. 10. serm. 1. de S. Vincentio. Cuius est mundus. Quoniam omne quod natum est ex Deo, vincit mundum: & hac est victoria, qua vincit mundum, fides vestra. Confidamus; Christus vicit mundum.

§. II. Christus Reviviscens vicit Leonem.

2. D. dia-bolo. 1. Petr. c. 5. vers. 8. Petrus Iaricus de rebus Indicis cap. 1. mihi pag. 240. & Horatius Turfelinus lib. 3. vita Xaverii, cap. 11. mihi pag. 309. **I**llum ipsum certè leonem vicit, qui rugiens circuit querens quem devoret. Jam licet proclamare: Vicit bonus ille Jesus, vicit, vicit leonem ab orco. Petrus Iaricus & Horatius Turfelinus memorant eo ipso die, quo Lusitana classis praeflo navali cum Acenis barbaris conflixit (erat is Dominicus dies Franciscum Xaverium Malacæ in aede primatiæ circa nonam decimamque horam ad cives verba fecisse. Inter perorandum Franciscus (iisdem testibus) miram vultus, oculorum, ac totius corporis mutationem concipere, adeo ut ceptum orationis filum abruptum, utriusque clausula congressum eloquentiæ & ardore non solito per ambages ordiretur describere, auditoribus admiratione plurimâ defixis. Aberat enim à navali pugna centum quinquaginta leucis. Ita narrationem novam ingressus Xaverius, mox vultu oculisque ardentibus, junctis manibus ante imaginem Crucifixi effusius lacrymans exclamare: O Jesus Christe, Deus cordis mei, obsecro te quæsoque per supremos vitæ tuæ cruciatus, ne deseras quos tuo Sanguine redemisti. Hac elocutus inclinatum ac deficiens caput, summâ suggesti spondâ paulisper exceptit, ac quadrante medio quievit. Exin, velut ingentem defatigationem absterfisset, caput subito attollens, vultu alacri & læto proclamat: Vicit, vicit, ô Fratres, bonus ille Jesus. Nunc igitur mœtoreposito, hilaritati vos ac lætitiæ date. Jam nostri hostem prælo devicerunt, non amplius quatuor è nostris desideratis. Tantulo impendio tam insignis steris victoria. Propediem victores aderunt incolumes. Nam sextâ feriâ proximâ spoliis & prædâ onusti cum captivis navigiis reveherentur domum. Agredum ergo & Deo victoriæ auctori gratias agamus. Vicit, vicit, ô Fratres, vicit bonus ille Jesus.

Quid rectius Redivivo ac Victori Christo acclame-mus, quam hoc ipsum: Nostra est victoria; jam fusi fugati-que sunt hostes. Vicit, vicit, ô Christiani, vicit bonus ille Jesus, & vicit victorem nostrum leonem acheronticum. Futurum hoc prædicens Iux noster, Nunc, inquit, princeps hujus mundi ejicietur foras. Nunc autem

Joan. cap. 12. vers. 31. inquit, princeps hujus mundi ejicietur foras. Nunc autem

A ejectus est foras. Cum diabolus, ille fortis armatus cassis, direxerat atrium suum, in pace erant ea qua possidebat. Sed jam fortior eo superveniens vicit eum; univerea arma ejus abstulit, in quibus confidebat, & spolia ejus distribuit. Mortuus tuus, inferne, homo est crucifixus, & a funere redivivus. Summo id nobis solatio est atque gaudio. Leo avernalis jam ligatus est: rugire potest: mordere non potest, nisi propius accedentem.

Palladius Helenopoleos præsul memorans, Erat adolescentis, inquit, emortui pudoris ac profligatæ vitæ, vario scelere contaminatus. Respicens tandem & alto dolore saucius sepulchro quodam velut virtutis scholâ se conclusit. Hic gemitus iterare, lacrymas fundere, solo aditerni, preces perpetuare, non ausus nec oculos quidem celo atollere, aut Dei nomen pronuntiare, illad unum ingeminans: Misere mei Domine, misere mei. Pessimè habuit cacodemonem tam seria & ardens pœnitentia. Exactâ igitur hebdomade adest veterator ex orco cum focis, & vociferatur: Quid agishominum flagitiosissime? Nempe jam libidinum sparcitiâ saturus, videri vis castus & religiosus? & vires quas inter flagitia consumpsisti, jam Deo devotas, & caelum tibi polliceris, jam pridem inferis delectos? Nostrer es, ne dubita, sero nimum è nostris castris transfugium moliris. Redi ergo, & quod vitæ reliquum est, assuetis gaudiis contine. Non deerit voluptas, novis te deliciis fovebimus, juvenutis florem reparabimus. Reviviscens. Quid enim verò te ipsum ante tempus supplicii frustra conficias? actum agis. Spes aliunde affulget nulla. Nec apud nos passurus es diiora quàm tuiple tibi mala irrogas. Nunc igitur oblati fruerer, & dulcem carpe vitam dum licet. Hac terrore amicabilem certatim hostes ingerebant. At ille inter preces & lacrymas immobilis hærebat terræ affusus. Nec illi tamen iisdem cantilenis precantem obtundere desistebant. Ubi nec minis nec blanditiis quidquam profecissent, verberibus etiam, annuente Deo, in transfugam sævierunt. Contusum probè, nec tamen ceptâ pœnitentiâ retractum deseruerunt. Die altero adunt cognati, & pugnam movent periculosiorem. Quandò enim humanius egerunt, tantò pronomer ad malos assensus viam struxerunt. Nec defuerunt preces; rediret saltem, & suis viveret legibus, neminem impedimento fore, dummodò non cepent hominem exueret. Sed à cepto non dimoverent, persistit ille antea vitam lacrymis expiare. Proximâ nocte diaboli redeunt, acerbius sævitur. Nec tamen alia vox atrocibus plagis expressa, quàm insigne illud constantiæ testimonium: Malo mori, quàm vobis obsequi. Noctè tertiâ eo assultu, iisque terroribus, tantâque verberum sævitiâ ruunt in obductantem, ut corpore inter plagas collapsio, constans animus hoc unum vocis emisit: Vobis non obtempero. Hac constantiâ exarmati hostes stygii, Vicisti, clamant, vicisti, vicisti. Et præcipiti fugâ discesserunt.

Dei filius, si divina liceat conferre humanis, contra triplicem hostem patientiâ constantissimâ pugnavit. Victus tamen videbatur Jesus, nam in cruce actus, in cruce mortuus, sepulchro absconditus est. Ita Deus fieri præcepit ob humanæ gentis crimina. Attritus est propter scelera nostra tam strenuus pugnat, qui voluit mori, ut Patri posset obsequi. Hic die tertiâ à morte ad vitam rediit, jam mundi, mortis & diaboli victor. Hinc orbis universus, humana gens omnis, ipsi etiam hostes victori huic acclamant: Vicisti, vicisti. Rex gloriæ, vicisti.

Iverat Samson unâ cum parentibus in Tamnatha. In itinere ad oppidi vineas apparuit catulus leonis sævus & rugiens, & occurrit ei. Irruit autem spiritus Domini in Samson, & dilaceravit leonem, quasi hædum in frusta discerperet, nihil omnino habens in manu. Diabolus leo sævissimus, omnes exruit vires, ut Samsonem nostrum

Luc. cap. 23. vers. 21. Modus crucifici... Diabolus vincimus... III. Mortem vincimus... Demort. Plinius l. 8. Nat. histor. cap. 25. mibi pag. 164. Ab hac narratione... Panulium... de animal. cap. 25. mibi pag. 506. Ab aliis... Pellicur.

sterneret; hinc illi rugitus terrifici: *Crucifige, Crucifige.* Et occurrit ei, quanto potuit impetu: nam hoc unum egit, ut Christum in crucem raperet. Eo Phariseos, Pontifices, Judaeos, Romanos, iudices iniquissimos, ipsos etiam Christi discipulos concitavit, ut quem suis unguibus destinasset, perderet. At Samson nossem hunc levissimum velut hœdulum discerpit, nihil omnino habens in manu. Hic olim Samson dextrâ gerebat, ignes, gladium, aquas, serpentes, fulmina, grandines, quibus noxios feriebat. Jam verò penitus incermis, nec ullum teli genus præferens, ligari sibi manus permisit, & tamen vicit; vicit bonus ille Jesus, ostenditque nobis modum triplicis istius hostis vincendi.

I. Mundum vincimus *Contemendo.* Qui mundi falsa iudicia, vanos sermones, impia vestimenta metuit, iam pæne victus est. Hæc acer bellator spernit omnia. Eleazar ad regium elephantum propeans interfecit à dextris & à sinistris obvium quemque. Ita nos tot vanas considerationes, tot inania terribila impavidi proteramus. Sed mundus, iniquus, totâ mole sua in me ruet, & opprimit me. Ruat & opprimat; invito non nocebit. Nam Eusebio Emiseno teste, *Dejectione proficisci, occasio fit triumpho.* Contemptu mundus vincitur. Contemne mandum, & vicit mundum.

II. Diabolum vincimus *Resistendo.* Eo Jacobi Apostoli hortatus spectat: *Resistite diabolo, & fugiet à vobis.* Adversus eadæmonem Christus imperterritâ patientiâ pugnavit. Post triplicem orationem in horto versus ad lucos, *Surgite, ait, camus.* Et hostibus jam jam invalaris, *Hæc est, inquit, hora vestra, & potestas tenebrarum: apprehendite, vincite, ducite.* Cum Petrus ab ipso audisset Christum Hierosolymis occidendum, magno in Magistrum affectu, *Absit à te Domine, ajebat, non erit tibi hoc.* Cui Christus: *Vade post me sarana, scandaumes tibi: quia non sapit ea que Dei sunt, sed ea que hominum.* Hæc diaboli sunt molimina. Nos absterere nititur à generosa malorum persequente. Cum dolus non succedit, viâ parat, & hostiâ multitudine timidiores cogitat opprimere. Resistite; & victus est adversarius. Hic verus illud verissimum: *Audere, pars potissima est victoria.*

III. Mortem vincimus *Non vincendo, sed moriendo.* Eusebius Emisenus quem dixi, hæc vincendi artem commonstrans, *Dabit in se, inquit, infirmitas fortitudinem, lassus palmam, ruma victoriam.* A morte Christus configit se passus cecidit, sed cadendo vicit. Cum præcis hic licet dicere:

Plerumque vincunt, vitam qui minime æstimant. Mortem non timere, est mortem vincere, & suo sepeliri triumpho. Christus jam acturus animam, *Pater, inquit, in manus tuas commendo spiritum meum.* Et hæc dicens expiravit. Nos ipsos nostraque omnia divina voluntati atque providentiæ quàm integerrimè committamus, & illam ineluctabilem horam non formidabimus. Cadendo furgimus. Mors vincitur non vincendo.

§. III. Christus reviviscens vicit crocodilum.

Cum crocodilus cibo piscium, aut humanæ carnis, cuius est appetentissimus, jam satur, ad somnum se componit in litore, avis parva, quæ Trochilos ibi vocatur, rex avium in Italiâ, exporrectam belluam ad hiandum invitat, pabuli sui gratiâ. Nam (uti Elianus & Plinius testantur) primùm os ejus assultim purgans, mox dentes & intus fauces quoque ad hæc scabendi dulcedinem maximè parulas oberat. In hac voluptate crocodilum somno pressum conspicatus ichneumon* serpens, per eandem fauces ut telum aliquid immisissus, alvum erodit. Quis ichneumonem alvo crocodili merum conspiciens, non putet victum & ablorptum: sed hæc callidi serpentis est victoria, dum hostis faucibus glutitur, hostem perimit. Ita mors planè Christum glutit, sed ita quoque victoriam amisit. Serpenti

A se Christus conferens, *Sicut Moyses exaltavit serpentem, ait, in deserto, ita exaltari oportet filium hominis.* Capitalissimus Christi hostis mors. Nec mirum. Christus se vitam affirmans, *Ego sum, inquit, Veritas, & Vita.* Quid novi, gravissimis odiis mortem & vitam dissidere? Ichneumon, quod dicti scriptores memorant, cum crocodilo prælium ingressus, mergit se limo sapius, siccatque sole: in oculis pluribus se corio, horicavit, in dimicatione pergit. Christus corpore humano teus, sed & limo merfus tot ludibriorum & execranda crucis, *infixus sum, inquit, in limo profundi.* Ita loticatus miseris humanis in hoitem pugnavit, quem & vicit. *Vbi est mors victoria tua, ubi est mors stimulus tuus? Ecclesia ob victoriam hæc Christi lætissima, canit: Qui mortem nostram moriendo destruxit, & vitam resurgendo reparavit.* Eadem etiam agendo gratias, ita precatur: *Deus, qui per Virginem tuam, æternitatis nobis aditum devictâ morte referisti, vota nostra, qua preveniendo aspiras, etiam adjuvando proficere.*

B Sed dicas: Quomodo mors victa est? *Omnes morimur, & quasi aque dilabimur in terram, que non revertuntur.* Hinc rectè quærimus cum Plate: *Quis est homo, qui vivet, & non videbit mortem? Ausculta, mi homo, in capita conferam responsum.*

I. Morte non ita vicit Christus, ne innotiamur amplius: jus suum morti non abstulit, tyrannidem ejus infregit. Nam ante Christi cum morte congressam nullus mortuorum ad vitæ principium potuit evolare. Frustrâ erat dicere: Mortem obii, debitum persolvi, finite nunc ad conditorem meum rectâ proficiscar. Deum desiderare videre. Incallum hæc jactabantur. Mortis imperium & tyranos omnes omnino quos jugulavit, ad inferiora terræ milit, velut æternæ mortis reos. In ponte dejici, tolerabile videri poterat, è ponte in aquas præcipitari, rigidum. Atqui hoc ante Domini mortem fiebat. Nunc tantum in ponte dejicimur; momento spiritus à labe purus ad conditorem subvolat, Angelorum medius Deum intuetur, vix à corpore abit animus, & inter cælitates numeratur. Ita Christus devictâ morte æternitatis nobis aditum referavit.

II. Prærogativa mortuos ad vitam revocandi multò amplior est in lege novâ quàm in præcâ, in Ecclesiâ quàm in synagoga.

Ruffinus Aquilejensis memorat, ad Macarium senioreni Ægyptium venisse Hieracitam, pravæ religionis hominem. Hic ubi plurimos loquendi arte turbasset, Macarium etiam suis officiis ausus est invadere, & de fidei scitis audacissimè disserere. Restitit vir sanctus, ut potuit. At homo vaser simplicem senis dictionem argumentatione callidâ elisit. Macarius ad tantum auditorum fidem periclitari animadvertens, *Quid opus, inquit, verbis contendere? exeamus ad sepulchretum, & cui Deus concesserit ad vitam evocare mortuum è tumulo, ejus religionem asseremus veram.* Place omnibus fiducia plena sponso. Egrediuntur ad sepultos. Hieracitam Macarius hortatur, ut in suæ religionis demonstrationem è sepulchro jubeat prodire mortuum. Cui adversarius, Tu, inquit, tuâ sponione provocasti me; tu prior defunctum evoca. Macarius ergo in genua ruens, ingenti fiducia precatus est. Ad finem precum oculis cælo elatis, *Mi Deus, inquit, quis è nobis duobus veram fidem teneat, ostende hoc mortuo in vitam redacto.* Et cum dicto hominem illic non ita pridem sepulchrum evocavit nomine. Ad humanam vocem obsequentissimus mortuus mox respondit, & amotâ tumuli mole, præsentium oculis se vivum stitit. Adversarius prodigiotam luculento victus in fugam se vertit.

Hæc gratiâ à mortis victore Christo pluribus in nova lege concessa. Turonensis præsul Marinius, Ecclesiâ teste, tres mortuos ad vitam revocavit. Totidem beatus Dominicus Caloganus, eodem testimonio laudatissimus, sanctæ familiæ parens, Franciscus Xaverius Indiarum

Luc. cap. 3. vers. 14. Idem vers. 6. Ps. 66. v. 3. 1. Cor. c. 15. vers. 55. Reg. c. 14. vers. 14. Psal. 88. vers. 49. Prærogativa mortuos ad vitam revocandi amplior est in lege novâ quàm in præcâ, in Ecclesiâ quàm in synagoga. Ruffinus c. 8. mibi p. 480. apud Rufin. v. 4. Et in lege novâ pluribus concessa. A quâ triâ mortuorum suscitator magnificus appellatur.

Handwritten marginal notes in a large, decorative script, likely a library or ownership stamp, partially legible as 'BIBLIOTHECA...'.